

τὴν θέσιν του, ἀφοῦ θὰ ὠμίλουν περὶ αὐτῆς τῆς νέας καὶ ὠραίας νύμφης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ν' ἀποδώσουν τὸν Γουσταῦν, θὰ ἐστρεφόμεν πρὸς τοὺς ὀρκωτοὺς, προφῆρων διὰ συγκινητικῆς φωνῆς :

«— Ὅχι, ὄχι, κύριε ἐνορκοί, ἡ καρδιά μου ἐκ τῶν προτέρων μοὶ τὸ λέγει, δὲν

θὰ θὰ ἐχπτε τὴν σκληρότητα νὰ ρίψετε ἐν κομμένο κεφάλι ἐντὸς ἐνὸς γαμπλίου καλάθου.»

— Γιὰ στάσου! κ' εἶνε μία ἰδέα αὐτῆ!

— Καὶ ἐπὶ πλέον θὰ προσθήσῃ· «γαμπλίου καλάθου, ἀγορασθέντος ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ Λούβρ!» πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ πορίσῃ δωρεὰν δεκάδα

τούλάχιστον ὑφασμάτων· θέλει τὸ κατάστημα ν' ἀντιμείψῃ τὴν ῥεκλόμαν σου.

— Τὸ νομίζεις;

— Δοκίμασέ το, καὶ μοὶ χάνεσαι, ντροπαλέ!

(Κατὰ τὸν Eugène Chavette)

ΝΑΡ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ

Τὴν νύχτα, στὸ χωριό, μὲς σ' τὴ σιωπῇ

Ὁ Ἄι-Βασίλης μόνος κατεβαίνει

Τὴν ὥρα ποῦ καθένας περιμένει

Ἡ πῆττα ἢ ἀφράτη νὰ κοπῇ.

Τὸ σπῆτι μέσα λάμπει ἀπ' τὴ φωτιά,

Ποῦ τοῦ βουνοῦ σκορποῦνε τὰ κλαδάκια·

Καὶ χαίρονται μ' ἐκείνη τὰ παιδάκια,

Καὶ μὲ αὐτὰ τοῦ πάπου ἢ ματιά.

Ὁ Ἄι-Βασίλης μπαίνει σιγανὰ

Κι' ὀλοῖσα τραβάει στὸ ἀχοῦρι,

Ποῦ κοίτονται κλειστὰ τὰ ζωντανά :

Τὸ πρόβατο, ἢ γελάδα, τὸ γαιδοῦρι.

Ζητᾷ νὰ μάθῃ, τέτοια μιὰ βραδεῖα

Π' ἔλα σ' τὴ γῆ γιορτάζουν ἕνα ἕνα,

Ἄν καὶ τὰ ζᾶ θυμᾶται τὰ καυμένα

Τ' ἀνθρώπου ἢ χαρούμενη καρδιά.

Καὶ τὸ καθένα τότες ἀπ' αὐτὰ

Χίλια καλὰ τοῦ λείει στὸ σκοτάδι,

Γιὰ τὸν καλὸν ἀφέντη, ποῦ ρωτᾷ :

— Γιατὶ τὰ κλοτρέφουν τέτοιο βράδου.

Ὁ Ἄι-Βασίλης τότε ἀργά-ἀργά

Τὰ δάχτυλά του σὲ σταυρὸ τὰ σμίγει,

Κι' ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο πρὶν νὰ φύγῃ,

Ἄπ' τὴ καρδιά του μέσα τὸ βλογαῖ.

Μ' ἀλλοίμονο σ' τὸ ἔρμο σπιτικὸ

Ποῦ κ' ἕνα ζῶ' δὲν ἔχει φάγει μόνου.

Δὲν τὸ βλογαῖ ὁ Ἄγιος. — Καὶ κακὸ

Τὸ σπιτικὸ ἐκεῖνο θᾶλλῃ χρόνον!

Σμύρνη 1891.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Ἐστὰ ὄνειρά μου μόνου τὸν ἔρωτά σου νοιώθω
νὰ μου γεμίξῃ πάλι τὰ στήθη ἀπὸ χαρά.

Ἐστὰ ὄνειρά μου ἀκούω τὰ στήθη μας μὲ πόθο
νὰ πάλλουν ἐνωμένα καὶ πάλι μιὰ φορά.

Ἐστὰ ὄνειρα τὰ θεῖα, ποῦ ἴστην ψυχῇ μου φέρνουν
τῆς ἀνοιξῆς τὰ ἄνθη καὶ τ' ἀργυρᾶ νερά,
τὸ μελάνυ τῆς πέπλο τὰ περασμένα φέρνουν
καὶ βλέπω τὴ μορφῇ σου καὶ πάλι μιὰ φορά.

(Κατὰ τὸ Ἄγγλικόν).

Ω*

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὸν εἶδε τὸν Χριστό· καὶ ἰκείνη

Τρέχει βουβή, χωρὶς μιλιὰ.

Ἐστὰ δάκρυά της μέσα σβύνει

Τὴν ἀμαρτία τὴν παληά.

Μὲ τὰ μυρωδικὰ ποῦ χύνει

Καὶ τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά

Τὰ θεϊκά του πόδια πλύνει

Ἐστὴν ἄσπρη της τὴν ἀγκαλιά.

Καθένας βλέπει κι' ἀπορεῖ

Πῶς τοῦ Ἰησοῦ τὸ θεῖο στόμα

Μιλᾷ ἐστὴν ἀμαρτωλῇ.

Μὰ ὁ Χριστὸς τὴν συγχωρεῖ

Γιατὶ τὴν βλέπει πῶς ἀκόμα,

Ἄκόμη ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἄπρλιος 1891.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

